

יומא מב

אמר ליה רבי ירמיה מדיפתי לרבינא	רבי יוחנן: פליגי בה רבי שמעון בן חלפתא ורבנן בפרה	כי אתא רבין פירשה משמיה דרבי יונתן	
	עשרה זוז	עשרה זוז	פרה
שקל	עשרה זוז	שני סלעים (8 זוז)	שעיר המשתלח
		משקל שקל (2 זוז)	מצורע

אמירה: אמר רבי יצחק: שתי שחיטות שמעתי, אחת של פרה ואחת של פרו, אחת כשרה בזר ואחת פסולה בזר, ולא ידענא הי מינייהו.
דעות שונות בנושא:

שמואל ור' אמי	רב ורבי יצחק נפחא	
כשרה	פסולה	שחיטת פרה אדומה
פסולה	כשרה	שחיטת הפר (יום הכיפורים)
תגובת שמואל: שאני התם, דכתיב (במדבר יט) <i>onei אתה לפניו</i> - שיהא זר שוחט ואלעזר רואה	דאמר רבי זירא: שחיטת פרה בזר פסולה. ואמר רב עלה: <i>אצני וחוקה</i> שנינו בה.	חיזוק לכך שרב הוא שאמר שפסולה בפרה
מלמד שפסולה בזר	שחיטה לאו עבודה ולכן לא מלמד פסולה בזר	<i>אצני וחוקה</i> לגבי פר
שיהא זר שוחט ואלעזר רואה	שלא יסיח דעתו ממנה בשחיטה (דתחילת עבודה היא)	<i>onei אתה לפניו</i>
שלא יסיח דעתו ממנה	שלא יסיח דעתו ממנה בשריפה (דהשתא הוא דמתכשרא פרה)	<i>ועל את הפרה לפניו</i>

הסבר דברי רב - למה צריך ללמוד דין היסח הדעת גם בשריפה וגם בשחיטה: וצריכא;

- דאי כתב רחמנא בשחיטה - משום דתחילת עבודה היא, אבל שריפה אימא לא - צריכא.
- ואי כתב רחמנא בשריפה - משום דהשתא הוא דמתכשרא פרה, אבל שחיטה אימא לא - צריכא.

קושי על התירוץ לפי רב שאמר שחיטה לאו עבודה היא: מאי הכי, פרה נמי!

תירוץ: שאני פרה דקדשי בדק הבית היא.

קושי: ולא כל דכן הוא?

תירוץ: אמר רב שישא בריה דרב אידי: מידי דהוה אמראות נגעים, דלאו עבודה היא ובעיא כהונה.

שאלה ותשובה לגבי היסח הדעת: למעוטי מאי? אילימא למעוטי אסיפת אפרה ומילוי מים לקידוש, (במדבר יט) *אמרת לפני נדה* כתיב (ולכן ברור שאי אפשר להסיח דעתו) אלא למעוטי השלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת דלאו גופה דפרה נינהו.

קושי על שיטת שמואל וחיזוק לרב: מתיב רבי יהושע בר אבא לסיועיה לרב:

<i>זאת</i> - יש למעט מדינים אלו:	<i>תוכה</i> - לרבות שכמו הזאת מימיה שאין כשרים אלא ביום כך גם:
אסיפת אפרה	שחיטה
ומלוי מים וקידוש	וקבלת דמה
	ושריפתה
	והשלכת עץ ארז ואזוב ושני תולעת

קושי על הקושי: והאי מאי תיובתא? אילימא מדפסולין באשה פסולין נמי בזר - הזאת מימיה תוכיח, שפסולין באשה וכשרין בזר!

תירוץ: אמר אביי, היינו תיובתיה: אשה מאי טעמא - אלעזר ולא אשה, זר נמי - אלעזר ולא זר.

